

▣ Ctirad se svojí rodinou – manželkou Janou a syny Matyášem a Kryštofem.

Ctirad Hemelík – vášeň pro věc aneb Jak vzniká festival

▼ **Jak tento festival, který dnes patří mezi největší akce svého druhu v Evropě, vlastně vznikl?**

Všechno to začalo takzvaně od lesa. Už od dětství mě přitahovala témata jako kreativita, spiritualita a hledání toho, co nás přesahuje. Po střední škole a po vojně jsem nějaký čas strávil v Kanadě, kde jsem se seznámil s lidmi, kteří vyráběli ovocné léčivé džusy. Když jsem se vrátil domů, stal jsem se jejich obchodním zástupcem pro Českou a Slovenskou republiku. Díky tomu jsem se seznámil s řadou léčitelů a terapeutů, kteří si léčivé šťávy třeba otestovali virgule a pak je nabízeli svým klientům. Většinou to vypadalo tak, že obchodní jednání bylo hotové během chvíle, a pak jsme si dlouho povídali o všem možném, včetně toho, co by se mělo dít, abychom se jako společenství posunuli k udržitelné budoucnosti.

V roce 2003 mě oslovila Hanka Růžičková z Incheby se svým nápadem a vízí zorganizovat nový veletrh podobného za-

měření pod názvem Esoterika na Výstavišti v Holešovicích, a zda bych měl zájem na této akci vystavovat. Slovo dalo slovo, Hanka mě k organizování akce přizvala, a tak jsme první veletrh Esoterika vytvořili společně. A protože jsem chtěl, aby lidé na akci nepřišli jen za nákupem, ale také za inspirací, začal vznikat i program. První ročník Esoteriky se konal na Výstavišti v Holešovicích v roce 2005 a začínal 1. dubna, takže se to dalo brát i tak, že to celé je vlastně povedený apríl.

Zajímavostí je, že Hanka Růžičková, dávno „přešla na druhou stranu“ a již několik let se akce účastní vystavovatelsky se svojí Terapií myslí, mentálně-emocionální metodou, která velmi účinně pomáhá lidem s jejich problémy a trápením.

Dalších sedm let jsem veletrhy Biostyl, Esoterika a Ecoworld „dodával“ pro Inchebu takzvaně na klíč a v roce 2010 jsem od společnosti Incheba pražský veletrh odkoupil. Následně jsem se s kolegy rozhodl dát celé akci jednu hlavičku, a tak vznikl dnešní Festival Evolution.

Většina lidí, kteří se zajímají o věci mezi nebem a zemí a zdravý životní styl, zná Ctirada Hemelíka především jako pořadatele Festivalu Evolution (dříve veletrhy Esoterika, Biostyl, Ecoworld atd.), který se každé jaro koná na pražském Výstavišti v Holešovicích. Letos v březnu se uskuteční již 13. ročník. Počínaje letošním rokem se však Festival Evolution bude konat dvakrát ročně a návštěvníky přivítá i v září.

▼ **Jak se od té doby změnil?**

Od začátku jsem si přál, aby festival šel více do hloubky a nebyl pro návštěvníky jenom o nákupu, ale i o vzdělávání. Chtěl jsem v ČR představit zajímavé osobnosti, a tak k nám poprvé přijeli Raymond Moody, Masaru Emoto, Deepak Chopra, Saint Rajinder Singh Ji Maharaj, Eric Pearl, Ruediger Dahlke, Sandra Epstein a mnozí další.

Důležité je, že o akci je zájem jak mezi návštěvníky, tak mezi vystavovateli či partnery, a každoročně se rozšiřuje. Právě proto se kromě března bude od letošního roku konat i v září. Jarní akci cílíme více na inspiraci a zdravý životní styl, zatímco podzimní bude více zaměřena na „mind body spirit“, venkovní program, soutěže s dětmi, sportovní aktivity, příjemnou muziku i nové modely ve vzdělávání. V současné době je správcem pražského výstaviště Magistrát hl. m. Prahy, který trend zdravého životního stylu a osobního růstu velmi podporuje.

Sladký spánek s čepicí

▼ **Jak vše, co jste se za léta příprav festivalu dozvěděl, ovlivnilo váš osobní život?**

Hodně. Nemáme tolik času, abych mohl mluvit o všem, ale beru to jako nejdůležitější životní etapu, která nekončí a každý rok se roztáčí znova a znova. Také se snažím být tátou, který tráví čas s rodinou. Tátou jsem rád a užívám si to. Prostě se snažím žít zdravě a zároveň normálně.

▼ **Jak například vypadá váš jídelníček?**

Své ženě Janě do toho moc nemluví. Je výborná kuchařka, a tak se syny u stolu nezažíváme „nechutná mi to, ale musím to sníst“, ale zároveň ani nejíme tzv. uho omáčky (univerzální hnědá omáčka známá z dřívější doby ze školních jídel), proto-

Foto soukromý archiv

že dnes už je mnoho jiných možností. Spíš v současné době řešíme školní stravování, protože Matyáš chodí do první třídy. Hodně jsme se zajímali i o výběr školy. Vyhrála normální základka, kde Matyáše na dni otevřených dveří zaujaly sporty, jazyky a to, že škola je velká a je tam hodně dětí.

▼ Překvapilo mě, že i vaše kancelář vypadá velmi civilně...

Nejsou tu žádné amulety, nic takového, ale brzy si sem dám mandaly, protože to mám rád. Hodně mě zajímá křesťanská mystika a posvátná geometrie. Za ta léta jsem prožil mnoho okamžiků, které ve mně zanechaly nesmazatelnou stopu, ale dosud jsem necítil potřebu zkusit třeba ayahuascu. Mám svou vlastní meditaci a nejradši mám tu večerní, kterou před spaním po pohádce – a tu u nás čte tatínek – děláme celá rodina. Vlastně je to relaxace. Říkáme si, že uvolňujeme nožičky, kolínka a postupně projdeme celé tělo až k vlasům. Klasická meditace v lotosovém květu to tedy není, ale myslím, že pro kluky je to lepší a mají nějaký jednoduchý rituál.

▼ Shrnuła bych to slovy „hlavou v oblacích, ale nohama na zemi“.

Vyzkoušel jste i některé alternativní léčivé postupy?

U praktického lékaře jsem byl naposledy asi na vojně – mimochodem rok vojny mi dal v druhé polovině devadesátých let minulého století hodně. I když jsem se měsíc učil pochodovat a potom jsem se zdomonalil hlavně v mytí záchodů, jako ztracený čas to nevnímám. Není totiž od věci mít zkušenost s tím, že musíte sklonit hlavu. A ve finále jsem tam měl i hodně času na čtení. Ale zpátky k otázce.

Když mám chřipku, nasadím vitamin C a tea tree oil, který vydezinfikuje žaludek i střeva. Na noc pak ještě přidám paralen, takže se důkladně zpotím, a ráno jsem z toho venku. A na radu dědka kořenáře Břetislava Nového spím už několik let v čepici. Poradil mi to v roce 2009, kdy jsem kvůli přípravě festivalu téměř nespál. A v čepici jsem se najednou vyspal jako batole, takže mi už zůstala. Pan Nový mi vysvětlil, že zahřeje podvěsek mozkový, který pak v noci správně maká a řídí v těle důležité enzymatické pochody. Věřme tomu nebo ne, ale dělá mi to dobře. Ostatně i ve starých filmech je vidět, že si lidé brali na noc čepici.

O propojení hlavy a srdce

▼ Festival Evolution dnes představuje už jen část vašich aktivit. Je jich mnoho a stále se rodí nové. Nemáte ještě dost?

Není to o „dostu“, ale o určité vášni. Možná bych se měl koncentrovat na to,

co už běží, jenže pak zase přijde nápad a mám chuť ho zrealizovat. Při spouštění nových nápadů jsem zjistil, že se předbíhám zhruba o tři roky. Asi tak dvě třetiny projektů si napíšu na papír a dám je do šuplíku, ale zhruba u třetiny cítím, že mě to bere opravdu hodně, a tak se do toho pustím.

Třeba teď chceme změnit distribuci menších filmů po celém světě. Víme totiž o řadě zajímavých, např. duchovních filmů, které na světě vznikly, ale za podmínek současné distribuce není možné, abychom si je s kamarády pustili v kině. Film se natočil třeba v Peru a neexistuje možnost, jak ho kdykoliv dostat do českého kina a producentovi za to zaplatit. Už to máme vymyšlené a teď to testujeme. Cílem je, aby si jakákoliv komunita mohla v jakémkoliv kině kdykoliv promítnout jakýkoliv film. Když se něco vymyslí, musí se to zkrátka i zkusit. Prvním testem byly 80. narozeniny Zdeňka Svěráka. Ve spolupráci s jeho synem Janem jsme uspořádali v jeden den cca 130 projekcí Obecné školy po celém světě. Byl to náš společný dárek tomuto velikánovi dnešní doby.

▼ Nesouvisí tento projekt s tím, že s Petrem Vachlerem právě dokončujete film *Tajemství a smysl života*?

Souvisí a hodně. S Petrem jsme začali v roce 2010 rozhovorem s Raymondem Moodym, autorem knihy *Život po životě*, a postupně se z toho vyvinul zajímavý celovečerní film, v němž účinkují Jan Budař, Andrea Kerestešová, Bára Seidlová a mnoho dalších. Zajímavé je to tím, že v různých momentech příběhu do děje vstupují známí učitelé a osobnosti osobního a duchovního rozvoje a v dané situaci nabízejí řešení nebo alespoň jiný pohled na věc. Respondentů je ve filmu 52 a jediný Čech mezi nimi je Stanislav Grof.

▼ Nabízí film odpověď na otázku v jeho názvu?

Řečená je v jeho závěru, ale nečekejte nic nového. Důležité je to spíše zažívat, než si to myslet a psát do knížek.

▼ Můžete to říci svými slovy?

Pro mě je tajemství života ukryté ve vášni, o níž jsme už hovořili. Znamená to, že člověk se má snažit dělat věci na sto procent. Vše, co život přináší, si užívat a zároveň to pochopit, neboli propojit srdce a hlavu. Každý z nás se však k tomu pochopení dostává jinými cestami.

▼ Stane se, že se některý z vašich nápadů realizace nedočká?

Stane se to, pokud najednou cítím, že onu vašeň ztrácím. Pak říkám, že to „nelepi“. Druhá věc jsou finance, ale když je ta správná vašeň, najdou se vždycky.

▼ Je to o umění přijít se správnou věcí ve správný čas?

Jo a také je to o míře a tlačením versus netlačením. Člověk se může energeticky úplně vyčerpat a výsledky tomu neodpovídají, anebo může být naopak velmi úspěšný a vydat přitom minimum energie.

Všechny naše aktivity mají společné to, že se v nich snažíme provázat lidské vědomí s udržitelnou budoucností, kdy lidé začnou vnímat, že tu žijí s určitým přesahem a vnitřním cílem. V realitě to má mnoho fází. Velmi důležití jsou pro mě moji kolegové, které si do svého týmu vybírám velmi pečlivě.

▼ Jedna z vašich aktivit se týká také štěstí.

V roce 2016 jsme s kamarády založili nadační fond Šťastné Česko, který má za cíl měřit a následně šířit „hrubé domácí štěstí“ v naší republice. Tento nadační fond je mj. přímo napojen na aktivity v království Bhútán, kde král stanovil, že nebudou měřit hrubý domácí produkt, ale hrubé domácí štěstí. Srovnávat tyto kultury je hodně obtížné, ale nám jde hlavně o to, aby se o štěstí začalo mluvit a bylo součástí pohledu na náš svět.

Když lidé hodnotí svůj život, není úplně obvyklé, aby řekli, že jsou šťastní. Bhútánský model používá 148 otázek, které se pokládají obyvatelům, a z nich se vypočítá „index“ štěstí. My se snažíme otázky přizpůsobit našim podmínkám. Změříme stávající hodnotu a cílem nadačního fondu bude podporovat tuhle myšlenku mezi lidmi, aby v roce 2025 měl index dvojnásobnou hodnotu. Měření českého indexu štěstí představíme 9. května 2017 na konferenci „Šťastné Česko“ v Praze.

▼ Štěstí je ale niterná záležitost. Jak je možné něco takového zdvojnásobit?

V Bhútánu mají otázky typu „Máte elektřinu?“. A zajímavé je, že jejich „hrubé domácí štěstí“ je mnohem vyšší než u nás, přestože mnozí tam elektřinu nemají. U nás bychom tedy měli být mnohem šťastnější. Ale jak jsem říkal, nejde tak o výsledek či cíl, spíš nám jde o tu cestu. Bylo by fajn, kdyby se např. objevilo v osnovách občanské výchovy téma, že v Bhútánu jsou lidé, kteří nechtějí měřit jen ekonomické ukazatele jako třeba HDP, ale zjišťovat i to, jak jsou obyvatelé šťastní.

▼ To, že v průmyslově vyspělých USA je nejvyšší výskyt depresí, jasně ukazuje, že se skutečným štěstím nic takového jako zavedená elektřina opravdu nesouvisí...

Hlavně chceme, aby se o tom lidé začali bavit, protože naši politikové něco takového jako „obyčejný“ lidský pocit štěstí vůbec neřeší. A my si myslíme, že by mohli začít. ♦

Věra Keilová